

Веселка

Валентин Бичко

Пройшла гроза, і одшуміла злива...
Як срібло скрізь! Як просторо кругом!
І вже веселка — ніжна і грайлива —
У чистім небі встала над Дніпром.

Он ластівка під нею пролітає,
Об край черкнувши крилечка малі,—
І довго-довго цвіт весел чин сяє
На ластів'їнім трепетнім крилі.

А глянь униз, як зацвіли долини...
Немов на луг, допіру ще сумний,
Упали враз веселчині барвини —
Ромен, волошки, маки, деревій...

Ти й нам, ти й нам, вродлива веселко,
Свої ворота сонячні одкрий!
Ми сядем в човен, візьмемо веселко
І попливем на берег золотий.

Про нього нам батьки в казках казали.
Із давніх літ до нього йшли весь час.
І сил своїх вони не шкодували.
Бо добре знали: берег той для нас!